

POSTANOWIENIE

28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 28 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.

przeciwko J. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
[...]

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością [...]

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 22 lutego 2024 r., I AGa 121/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł
z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie
w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do
dnia zapłaty.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o trzecią i czwartą z wymienionych przesłanek.

Nieważność postępowania skarżąca upatrywała w sprzeczności składu Sądu drugiej instancji z przepisami prawa jako orzekającego w składzie jednego sędziego – art. 379 pkt 4 k.p.c.; odwołała się przy tym do uchwały Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22, OSNP 2023, nr 10, poz. 104. Skład Sądu drugiej instancji był w niniejszej sprawie jednoosobowy, ale zaskarżone skargą orzeczenie zapadło 22 lutego 2024 r., a z dniem 28 września 2023 r. – na mocy art. 1 pkt 16 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – dodano art. 367¹ k.p.c., w którego § 1 za zasadę przyjęto rozpoznawanie sprawy przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, z określonymi w nim wyjątkami, które w niniejszej sprawie nie zachodzą. Skład Sądu drugiej instancji był zatem prawidłowy i nie doszło do nieważności postępowania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Zdaniem skarżącej jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż treść apelacji i jej zarzutów, a następnie lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji prowadzi do wniosku, że Sąd ten pobieżnie rozpoznał zarzuty, nawet ich nie wymieniając. Skarżąca podjęła niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym polemiki z oceną dowodów w zakresie zeznań prezesa zarządu pozwanej spółki. Należy zatem przypomnieć, że w art. 398¹³ § 2 k.p.c. wyraźnie zastrzeżono, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c. Analiza dokonana przez Sąd drugiej instancji w tym zakresie jest wystarczająca, skoro zaaprobował on ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, mając prawo do przyjęcia ich za własne (zob. wyrok SN z 18 października 2017 r., II CSK 65/17, postanowienie SN z 5 lipca 2019 r., IV CSK 43/19 – nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołane przez skarżącą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[a.ł.]